Пабло Неруда

А чи не багато назв?

Перекладач: К.Дрок

Джерело: З книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

Понеділок зав'яз у вівторку,
неділя сплітається з роком:
хіба ж ото час наріжеш
твоїми сумними ножицями?
Хіба ж ото назви днів
не зливаються з морем ночі?
Нікого не кличуть Педро,
ніхто — ні Марія, ні Роза,
ми всі із піску і землі,
всі — тільки дощ в дощі.
Мені казали про Парагваї,
Венесуели і Чилі —
про що вони. Не розумію:
мені знана шкіра землі,
але немає у неї прізвища!
Жив я з корінням поряд —
і більше квітів його любив.
Я розмовляв з камінням —
врочистіше дзвону воно звучало.
Дуже довга була весна,
що й зими прихопила трохи...
Час понатер мозолі нам:
рік — мов чотири століття.
Коли ж бо я сплю вночі —
як то звусь я і як не звусь?
А коли прокидаюсь — хто я,
коли сон убив моє "я"?

Це і значить, що ми без краю
на берег життя ступаєм,
ми вічно новонароджені,
і тримаєм даремно ми в роті
стільки тихих імен,
назв пустих, непотрібних,
стільки літер горластих,
імен, твоїх і моїх,
стільки чорнильних написів.
Всі речі я скласти б хотів,
змішать їх і відтворить,
переплутать і оголить,
щоб і у світу була
цілісність океану,
щастя ясна повнота,
запах живий, приємний.